

Stærke Tidrik

Stærke Tidrik bor udi Beren
med atten brødre gæve,
og hver af dem haver sønner tolv;
stor manddom monne de bedrive.

*Thi nu stander strid
norden under Jylland.*

2. Søstre haver han femten,
og hver haver sønner tolv;
den yngste hun haver tretten;
de ræddes ikke for deres liv.

3. De ginge frem for Beren at stå,
så mange kæmpe-kroppe;
det vil jeg for sanden sige,
de syntes over bøgetoppe.

4. ”Nu haver vi stridet i mange år
med kæmper og riddere stærke;
så meget hører vi om Olger, Danske,
han bor i Dannemark.

5. ”Det haver vi hørt om Olgar Danske
– han bor i Nørrejylland –:
Han lader sig krone med røden guld,
han ikke går os til hånde.”

6. Sverting fik op så stor en stålstang,
begyndte dermed at true:
”Vel hundrede af kong Olgars mænd
agter jeg ikke ved en flue.”

7. ”Hør du Sverting, du sorte svend,
du agte dem ikke så ringe;
jeg siger dig, kong Olgers mænd
de ere så raske drenge.

8. De frygte hverken for glavind eller spyd
ej heller for hvassen pil.
At stride er deres medste idræt;
de agtede det for børnespil.”

9. Det meldte højen Bermerris
– han tog de ord til gemme:
”Vi vil ride os til Dannemark
og se, om Olger findes hjemme.”

10. De droge ud af berners land
vel atten tusind’ i skare.
Kong Olger ville de gæste
og alle til Dannemark at fare.

11. Kong Tidrik sendte kong Olger bud
og lod hannem så tilbyde:
”Hvad heller vil du strides med os,
eller også skatten yde?”

12. Kong Olger blev så vred i hu,
slig spot kunne han ikke lide.
”Du bede ham møde på sletten hede,
vi ville der med hannem stride.”

13. ”Skatten ved danske mand intet af,
den plejer han sel at tage:
men ville i skatten hente,
det skal Eder ilde behage.”

14. Kong Olger taler til kæmper sine,
han gav dem nymer* til kende:
”Stærke Tidrik haver sendt os bud,
og skatten vil han hente.

15. Enten vil han skatten have
eller også striden så hård.
Ikke bliver han den første konge,
som Danmark vinder i år.”

16. Det da svared den kæmpe god
alt til kong Tidriks bud:
”Komme de berner i Danmark ind,
de komme ikke alle herud.

17. Så lystig var han Ulf van Jærn,
der de den tidende finge.
Så lo han Helled Hogen:
”Vi tøve nu alt for længe.”

18. Det var Vidrik Verlandsøn,
han blev så glad i mod.
Det sagde Orm hin ungersvend:
”Vi ride den berner imod.”

19. ”Den førstei spidsen vil jeg være,”
det sagde herr Iver Blå.
”Den sidste mand vil jeg ej være,”
det svared herr Kulden Grå.

20. Kong Olgar og stærke Tidrik
de mødtes alt på den hede;
de sloges af magt foruden al skæmt;
de vare i hu så vrede.

21. De sloges i dage, de sloges i tre;
ingen ville for hinanden vige.
De danske mænd strede så mandelig;
deres herre ville de ikke svige.

22. Blodet randt så stridt som strøm
under bjerge og dybe dale.
Den skat som før var lovet,
den måtte de berner betale.

23. Røgen drev så højt i sky,
og solen gjordes rød.
Det var stor ynke at se derpå,
der lå så mange helte død’.

24. Der lå hesten og hisset manden,
der skiltes gode venner ad.
De lo ikke alle, til gilde kom;
der stod så hit* et bad.

25. Det var højen Bermerris,
han blev da så til sinde:
”Her leve ikke hundrede af vore mænd,
hvor skulle vi striden vinde.”

26. Da tog Tidrik til sine ben;
han så ikke mere tilbage.
Sverting glemte at sige godnat;
til Beren lod de drage.

27. Kong Tidrik vendte sig om igen
og så så højt i sky:
”Mig tykkes, Beren vil skjule os bedst,
vi få hverken læ eller ly.”

28. Det meldte Vidrik Verlandsøn,
han holdt under grønne lide:
”Fuldt lidet skulle I rose deraf,
I vare i Danmark at stride.”

29. Den tid de tog af Beren land,
vel atten tusind de vare.
Kun fem og halvfemsindstyve kom hjem;
det var så fjø en skare.

Úr Danske kæmpe- og folkeviser. Eystgotakongurinn Theodrik (475-526) tók Norðurlitalia og helt til í Verona (Beren). Um hann og hansara kempur: Vidrik Verlandsøn, Ulf van Jærn og aðrar eru nógvur skaldskapur, sagnir og vísur, men søguliga eru tær ikki álfítandi. Ørindi 14: nymer = tíðindir, nýtt; ør. 24: hit = heitt. jd.